

Nr 331

Av herr **Werner m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts framställning om anslag till avlöningar vid vägförvaltningarna.*

(Lika lydande med motion nr 383 i Andra kammaren)

Stockholm den 25 januari 1955

Osc. Werner

Justus Lindgren

Theodor Johansson

Herbert Hermansson

Nr 332

Av herr **Sundelin**, *angående bestridande av kostnaderna för iståndsättning av enskild väg, som skall förändras till allmän.*

Enligt lagen den 30 juni 1943 om allmänna vägar må enskild väg, som prövas nödig för den allmänna samfärdseln eller eljest finnes vara till synnerligt gagn för det allmänna, förändras till allmän.

Därest den enskilda vägen är tillräckligt bra, förändras den till allmän i befintligt skick, men vanligtvis erfordras först vissa iståndsättningsåtgärder. Sådana åtgärder vidtagas antingen genom det allmännas eller genom intressenternas försorg.

Vid remiss till lagrådet av förslaget till ovannämnda lag uttalade föredragande departementschefen bl. a. följande.

Principiellt böra kostnaderna för iståndsättande av enskild väg, som prövas nödig för den allmänna samfärdseln eller som eljest finnes vara till synnerligt gagn för det allmänna, bestridas av väghållaren. Skall det allmänna bekosta arbetena, blir vägens förändring till allmän följaktligen beroende av, när medel härför bliva tillgängliga. Då de årliga anslagen för vägbyggnadsändamål måste fördelas efter företagens angelägenhetsgrad, kan det dröja länge, innan arbetena kunna utföras och vägen intages till allmänt underhåll. Med hänsyn härtill kan det för vägintrössenterna ofta framstå såsom fördelaktigt att själva åtaga sig kostnaderna för vägens iståndsättande. Något hinder härför bör givetvis icke möta.

1949 års riksdag medgav sedermera, att det dåvarande reservationsanslaget till nyanläggning av bygdevägar finge användas till iståndsättning av

enskild väg, som skall förändras till allmän. I enlighet härmed avsättes i vederbörande flerårsplaner — fr. o. m. den 1 januari 1955 flerårsplanerna för byggande av länsvägar — en särskild post för kostnaderna för sådana iståndsättningsarbeten.

Såsom överrevisorerna för väg- och vattenbyggnadsväsendet framhållit i sin senaste berättelse, förekommer emellertid allttjämt i stor utsträckning, att de enskilda väginträsenterna själva utföra och bekosta iståndsättningsarbetena. Skälet härför torde oftast vara att de bibringats den uppfattningen, att frågan om vägens förändring till allmän är beroende av att inträsenterna själva sätta vägen i stånd. Vederbörande vägförvaltning kanske sålunda förklarar sig icke ha medel tillgängliga för iståndsättningen.

Vid nuvarande stora omslutning av väginvesteringarna borde emellertid tillräckligt stora anslagsbelopp kunna reserveras för iståndsättningsarbetena, vilka ju principiellt böra bestridas av det allmänna. Enligt överrevisorernas mening tala också rättviseskäl för att ifrågavarande arbeten alltid bestridas av anslag som stå till förfogande för den allmänna väghållningen.

Under åberopande härav hemställes,

att riksdagen må uttala att kostnaderna för iståndsättning av enskild väg, som skall förändras till allmän, alltid skola bestridas av kronan samt att tillräckliga medel härför skola avsättas i vederbörande flerårsplaner.

Stockholm den 26 januari 1955

Gust. Sundelin